Lietas arhīva Nr. C-0667-19/9
ECLI:LV:RPPT:2019:0906.C68510217.9.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2019.gada 6.septembrī

Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesa
tiesnesis J.Stūrmanis,
ar tiesas sēžu sekretāri V.Silovu,
piedaloties /pers. A/ pilnvarotajam pārstāvim zvērinātam advokātam Erlendam Baļķenam, piedaloties /pers. B/ pilnvarotajai pārstāvei /pers. C/, atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu /pers. A/ prasībā pret /pers. B/ par zemes nomas maksas parāda, nekustamā īpašuma nodokļa kompensācijas, pievienotās vērtības nodokļa un nokavējuma procentu parāda piedziņu.

Aprakstošā daļa

2017.gada 12.oktobrī ar 2018.gada 6.decembra grozījumiem/pers. A/ (turpmāk arī prasītāja) cēlusi Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā prasību pret /pers. B/ (turpmāk arī atbildētāja) par zemes nomas maksas parāda, nekustamā īpašuma nodokļa kompensācijas, pievienotās vērtības nodokļa un nokavējuma procentu parāda piedziņu.

Pamatojoties uz Satversmes 105.pantu, Civillikuma 3., 927., 994., 1036.,1038., 1218., 2120., 2141., 2142.pantu, likuma "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 1.panta 20.punktu, 50.panta pirmās daļas 3.punktu, 54.panta pirmo, otro un ceturto daļu, likuma "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 54.panta otro daļu un pārejas noteikumu 40.punktu (redakcijā līdz 26.06.2017.), likuma "Par zemes reformu Latvijas Republikas pilsētās" 12.panta 2.[1]daļu, 13.panta trešo daļu, Dzīvojamo mājupārvaldīšanas likuma 1.panta 6.punktu, 6.panta otrās daļas 4.punktu, 17.[7] pantu, Civilprocesa likuma 34., 41.panta pirmo daļu, 128.panta otro daļu 137.panta pirmo daļu, 138.pirmās daļas 3.punktu, 138.panta piekto daļu, prasītāja lūdz piedzīt no atbildētājas zemesgabala nomas maksu kopā ar PVN 5508,55 EUR, nekustamā īpašuma nodokļa kompensāciju 492,22 EUR, nokavējuma procentus 1658,79 EUR, visus tiesāšanas izdevumus, tai skaitā tiesas izdevumus, kā arī ar lietas vešanu saistītos izdevumus, ka arī atzīt prasītājai tiesības saņemt likumiskos 6% (sešus procentus) gadā no pamatparāda par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles dienai).

Prasības pieteikumā un grozījumos norādīts, ka Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs A/1998.gada 3.decembrī veikts ieraksts, ka dzīvojamās ēka /adrese A/, saistīta ar zemesgabalu 3357 m2 platībā un zemes īpašuma tiesības (uz ieraksta dienu) nav noskaidrotas.

1998.gada 17.septembrī zvērināts mērnieks uzmērīja un vizuāli noteica ēkai /adrese A/, zemesgabalu. Ēkai piesaistāmā zemesgabala platība pēc plāna noteikta 3357 m2. Pēc plāna redzams, ka zemesgabalu daļu A, B un C summa ir zemesgabals, kurš pieder prasītājai un dzīvojamai ēkai /adrese A/, piesaistāmais zemesgabals ir 2861 m2.

Atbildētājai daudzdzīvokļu mājā /adrese A/, pieder dzīvoklis Nr./numurs/, 55,67 m2 platībā. Īpašuma tiesības zemesgrāmatā atbildētājai reģistrētas no 2008.gada 24.oktobra. Līdz ar to, prasītāja uzskata, ka atbildētājas pienākums maksāt prasītājai likumisko zemesgabala nomu par dzīvokli ir no 2008.gada 24.oktobra.

Zemesgabala nomas līgums nav noslēgts, nomas maksa nav maksāta. Prasītāja uzskata, ka atbildētājai bija pienākums maksāt zemes nomas maksas saskaņā ar likumu.

Prasītāja norāda, ka viņai ir izveidojies nodokļu parāds un viņai piederošs zemesgabals uz prasības celšanas dienu tiek izsolīts, līdz ar to no tiesiskā viedokļa nav aktuāla un lietderīga formāla nomas līguma slēgšana.

Prasītāja vērsās pret /adrese A/ apsaimniekotāju – biedrību "/Nosaukums/" ar prasību par nomas līguma noslēgšanu un parāda apmaksu (lieta Nr. CA-0104-08/5). Tiesa uzlika par pienākumu šai biedrībai slēgt ar prasītāju nomas līgumu par dzīvojamo ēku /adrese A/, kā arī samaksāt parādu un ir izdots izpildu raksts. Biedrības biedri - /adrese A/, dzīvokļu īpašnieki nolēma likvidēt biedrību. Likvidācijas process uzsākts 12.08.2008., kas nav izbeigts.

Prasītāja ir cietusi zaudējumus atbildētājas prettiesiskas nomas maksas samaksas novilcinājuma dēļ, līdz ar to no atbildētājas ir piedzenami nokavējuma procenti, nevis likumiskie procenti.

Tā kā prasītāja ir pievienotās vērtības nodokļa maksātāja, tad no atbildētājas papildus zemes gabala nomas maksai ir piedzenams arī pievienotās vērtības nodoklis.

2017.gada 24.novembrī tiesā saņemti atbildētājas paskaidrojumi, kuros norāda, ka prasību neatzīst un lūdz tiesu to noraidīt. Norāda, ka prasībā nav norādīts prasības summas aprēķins.

Saskaņā ar 2008.gada 9.decembra Ministru kabineta noteikumu Nr.1014 "Kārtība, kādā aprēķināma maksa par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu", kas izdoti saskaņā ar likuma "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 50.panta ceturto un piekto daļu, nosacījumiem, kā arī Dzīvokļu īpašuma likuma 13.panta 1.daļas nosacījumiem, veicamo maksājumu jāaprēķina proporcionāli dzīvokļa īpašumā ietilpstošajai kopīpašuma domājamai daļai.

Neviens ieraksts Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs B/un Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs A/neliecina par faktu, ka uz /pers. A/ piederošā zemes gabala ar kadastra numuru /numurs C/atrodas 5 stāvu dzīvojamā ēka ar kadastra numuru /numurs D/, un skaitlis 9035 nav tas pats, kas skaitlis 3357.

Dzīvojamajai ēkai ar kadastra numuru /numurs D/, kas atrodas /adrese A/, nekad nav noteikts funkcionāli nepieciešamais zemes gabals, ko apstiprina Valsts zemes dienesta Rīgas reģionālā nodaļa ar savu 2017.gada 11.augusta atbildi Nr.2-06-R/768 "Par informācijas sniegšanu", kurā norādīts, ka zvērināts mērnieks /pers. D/ 1998.gada 17.septembrī izgatavoja ēku (būvju) īpašumam /adrese A/, kadastra numurs /numurs D/, robežu plānu, kas tika apstiprināts ar Rīgas pilsētas zemes komisijas 1998.gada 5.novembra lēmumu "Par zemes gabala /adrese A/ platības un robežu plāna apstiprināšanu". Robežu plānam ēku (būvju) īpašuma tiesību nostiprināšanai zemes grāmatā ir tikai informatīvs raksturs, kas tika izmantots Ēku (būvju)

īpašuma tiesību nostiprināšanai līdz likumīgā īpašnieka zemes īpašuma tiesību atjaunošanai.

Rīgas pilsētas zemes komisijas 1998.gada 5.novembra lēmuma "Par zemes gabala /adrese A/ platības un robežu plāna apstiprināšanu" 2.punktā ir noteikts, ka lēmumā uzrādītā platība nav uzskatāma par zemes gabala lietojuma platību zemes nomas līguma noslēgšanai.

Prasītāja nav pievienojusi pierādījumus, ka pašvaldības dome vai tās pilnvarota institūcija, vai valsts akciju sabiedrība "Privatizācijas aģentūra" būtu noteikusi dzīvojamajai mājai /adrese A/ funkcionāli nepieciešamo zemes gabalu.

Prasība pret atbildētāju nav celta par zemes nomas līguma noslēgšanu. Līdz 2016.gadam prasītāja un viņas kā arī iepriekšējā īpašnieka /pers. E/ pilnvarotā persona - /pers. A/ māte /pers. F/ ir iebildušas pret iespēju, ka zemes nomas līgumi būtu slēdzami ar fiziskām personām, ko apliecina tiesu nolēmumi. Civillietā Nr.CA-0104-08/5 prasītāja nekad nav bijusi šajā lietā lietas dalībniece.

Tā kā prasītāja ne ar vienu dokumentu nav pierādījusi faktu, ka atbildētāja lieto viņai piederošu zemi, un, ka viņa ar atbildētāju būtu noslēgusi attiecīgu zemes nomas līgumu vai arī tiesā cēlusi prasību par šādu tiesisko attiecību noteikšanu ar tiesas spriedumu, nav pamata atzīt, ka atbildētāja prasītājai būtu kaut ko parādā un viņai būtu pienākums maksāt kavējuma procentus par neesošu parādu.

Lietas materiālos nav pierādījumu, ka prasītā nekustamā īpašuma nodokļa maksājumus prasītāja būtu veikusi, līdz ar to minētos izdevumus kompensēt nav pamata.

Lietā nav iesniegts neviens pierādījums, ka prasītāja valstij būtu nomaksājusi no atbildētājas pieprasīto pievienotās vērtības nodokļa summu. Prasītāja par PVN maksātāju reģistrēta no 22.07.2010. un vēlas saņemt pievienotās vērtības nodokli arī par laika posmu no 2007.gada līdz 2010.gadam, kad, pirmkārt, viņa nebija reģistrēta par PVN maksātāju, un, otrkārt, zemes noma neaplikās ar pievienotās vērtības nodokli.

Atbildētāja uzskata, ka prasītājas prasījumiem piemērojams Komerclikuma 406.pantā noteiktais saīsinātais noilguma termiņš 3 gadi, jo prasītāja ir pielīdzināma individuālajam komersantam, kaut gan reģistrējusies tikai kā saimnieciskās darbības veicēja, jo ir ieguvusi zemes gabalu ar kadastra numuru /numurs C/nevis mantojuma, bet darījuma ceļā.

Prasītājas 2017.gada apgrozījums pārsniedz 28 500 EUR, un, ieskaitot viņu, tikuši nodarbināti vairāk nekā piecas personas: /pers. F/, kuras kontā tiek pieprasīts ieskaitīt maksājumus, Erlends Baļķens, /pers. H/, /pers. I/ un /pers. J/, ko apstiprina 2017.gada 9.februāra pilnvara.

24.11.2016. prasītāja ir dibinājusi uzņēmumu /Nosaukums B/ ar darbības veidu: „Sava vai nomāta nekustamā īpašuma izīrēšana un pārvaldīšana", kur prasītāja ir vienīgā valdes locekle, bet uz /pers. E/ vārda Latvijā vairs nav reģistrēts neviens nekustamais īpašums un arī vairs nevarētu tikt reģistrēts, jo šobrīd viņam rit 96 gads un nav informācijas, ka viņš vēl būtu dzīvs.

Prasītājas pārstāvis tiesas sēdē prasību uzturēja prasības pieteikuma grozījumos norādītajā apmērā un uz prasības pieteikumā norādītajiem argumentiem.

Atbildētājas pārstāve tiesas sēdē prasību neatzina, lūdza to noraidīt, sniedza paskaidrojumus atbilstoši rakstveidā iesniegtajiem.

Motīvu daļa

Noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus tiesas sēdē, pārbaudot lietā iesniegtos rakstveida pierādījumus un novērtējot tos kopsakarā, tiesa atzīst, ka prasība ir pamatota un apmierināma daļēji.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 92.pantu pierādījumi ir ziņas, uz kuru pamata tiesa nosaka tādufaktu esamību vai neesamību, kuriem ir nozīme lietas izspriešanā. Saskaņā ar Civilprocesa likuma190.panta otro daļu, tiesa spriedumu pamato ar apstākļiem, kas nodibināti ar pierādījumiem lietā.

Lietā noskaidrots, ka atbilstoši ierakstiem Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs B/ prasītājai no 2006.gada 1.decembra līdz 2018.gada 2.februārim bija nostiprinātas īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu Tomsona ielā, Rīgā, kadastra Nr./numurs C/, kas sastāv no zemes gabala 9035 m2 platībā.

Lietā nav strīda, ka atbilstoši ierakstiem Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs I/ atbildētājai no 2008.gada 24.oktobra ir nostiprinātas īpašuma tiesības uz dzīvokļa īpašumu Nr./numurs/, /adrese A/, kadastra Nr./numurs E/. Dzīvokļa īpašuma sastāvā ir 5567/282392 domājamās daļas no daudzdzīvokļu mājas.

Zemes nomas līgums starp zemes gabala īpašnieku un dzīvokļa īpašuma īpašnieku nav noslēgts.

Tiesa atzīst, ka konkrētais strīds izriet no piespiedu nomas tiesiskajām attiecībām, kuras pastāv uz likuma pamata starp zemes īpašnieku un dzīvokļa īpašuma īpašnieku.

Zemes īpašnieka un daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas īpašniekusavstarpējās attiecības ir dalītā īpašuma (kad zeme un uz tās esošā ēka (būve) irpatstāvīgi īpašuma objekti) rezultāts (likuma „Par atjaunotā Latvijas Republikas 1937.gada Civillikuma ievada, mantojuma tiesību un lietu tiesību daļas spēkāstāšanās laiku un piemērošanas kārtību" 14.pants). Šādos gadījumos ēkas īpašnieksun zemes īpašnieks savstarpējās tiesiskās attiecības par zemes lietošanu nodibina,izpildot likumā noteiktu pienākumu. Zinātniskajā literatūrā tāds tiesību institūts tiek saukts par piespiedu nomu (*sk. Satversmes tiesas 2009.gada 13.februāra sprieduma lietā Nr.2008-34-01 12.punktu*).

Tiesa atzīst, ka lietas izskatīšanas gaitā ir pierādīts, ka atbildētājas nekustamais īpašums - dzīvokļa īpašums Nr./numurs/ - atrodas dzīvojamā mājā /adrese A/, kuras daļa atrodas uz prasītājai piederošā zemes gabala. Minēto apliecina lietas materiāliem pievienotā informatīvā izdruka no Kadastra informācijas sistēmas, zemes robežu plāni un Valsts zemes dienesta informatīvās vēstules.

Atbilstoši informatīvajai izdrukai no Kadastra informācijas sistēmas izriet, ka uz zemes gabala, ar kadastra Nr./numurs C/, kurš reģistrēts zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs B/, atrodas būve, ar kadastra apzīmējumu Nr./numurs D/, ar adresi – /adrese A/, tai skaitā arī dzīvokļa īpašums Nr/numurs/.

Tiesas ieskatā, lietas materiālos esošie zemes robežu plāni un Valsts zemes dienesta informatīvās vēstules nav pretrunā viena otrai un apliecina vienu un to pašu faktu, ka atbildētājai piederošais nekustamais īpašums atrodas dzīvojamā mājā /adrese A/, kuras daļa atrodas uz prasītājai piederošā zemes gabala, ar kadastra Nr./numurs C/, kurš reģistrēts zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs B/.

Tiesa atzīst, ka konkrētajā strīdā svarīgi ir norādīt, ka pušu attiecības pastāv neatkarīgi no viņu gribas. Satversmes tiesa ir norādījusi, ja uz zemes esošā ēka (būve) ir patstāvīgs īpašuma objekts, kas nepieder zemes īpašniekam, starp zemes un ēkas īpašnieku pastāv piespiedu nomas tiesiskās attiecības. Šī tiesiskā attiecība – piespiedu noma – rodas uz likuma pamata ar īpašuma tiesiska valdījuma iegūšanas brīdi *(sk. Satversmes tiesas 2009.gada 13.februāra sprieduma lietā Nr.2008-34-01 12.punktu)*, un pastāvēs neatkarīgi no tā, vai starp pusēm ir noslēgta rakstiska vienošanās (nomas līgums). Tāpat arī Augstākā tiesa ir atzinusi, ka nedz zemes, nedz ēkas īpašnieks (tiesiskais valdītājs) šo stāvokli ietekmēt nevar un abiem jārēķinās ar esošo situāciju *(sk. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2016.gada 26.oktobra spriedums lietā SKC-336/2016, 10.2. punkts)*.

Lietā pastāv strīds par to, vai dzīvojamai mājai /adrese A/, ir noteikts funkcionāli nepieciešamais zemes gabals.

Augstākās tiesas spriedumos jau vairākkārtīgi izteiktas atziņas, ka dzīvojamai mājai funkcionāli nepieciešamā zemes gabala noteikšana kā privatizācijas procesa sastāvdaļa ir izpildīta līdz ar dzīvojamās mājas privatizācijas procesa pabeigšanu *(sk. Augstākās tiesas 2009.gada 21.janvāra spriedumu lietā Nr. SKC-3/2009 (C39084206))*, un šādi noteiktā funkcionāli nepieciešamā zemes gabala robežas un platība kļūst saistoša gan

personām, kas iegūst īpašumā dzīvokļa īpašumu, gan zemes īpašniekam *(sk. Augstākās tiesas 2010.gada 19.marta spriedumu lietā Nr. SKA-79/2010 (A42434106), 2013.gada 28.maija lēmumu lietā Nr. SKA-516/2013 (6-7003113/25), 2013.gada 9.jūlija spriedumu lietā Nr. SKA-159/2013 (A42675708))*.

Kamēr attiecībā uz administratīvā kārtībā privatizācijas procesā noteikto dzīvojamai mājai funkcionāli nepieciešamo zemes gabalu nav izdarīti grozījumi, zeme atbilstoši izstrādātajam plānam ir atzīstama par nodotu lietošanā privatizētās dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašniekiem un zemes īpašniekam nav tiesību šo zemi izmantot pēc saviem ieskatiem. Proti, kamēr nav izdarīti grozījumi, par funkcionāli nepieciešamo zemi uzskatāma tā, kas par tādu noteikta privatizācijas procesa ietvaros *(sk. Augstākās tiesas 2010.gada 19.marta spriedumu lietā Nr. SKA-79/2010 (A42434106), 2013.gada 9.jūlija spriedumu lietā Nr. SKA-159/2013 (A42675708))*.

Lietā nav strīda par to, ka dzīvojamā māja /adrese A/, bija nodota privatizācijai un pie dzīvojamās mājas ierakstīšanas zemesgrāmatā bija noteikta zemes platība, kura atbilstoši izstrādātajam plānam ir atzīstama par nodotu lietošanā privatizētās dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašniekiem un zemes īpašniekam nav tiesību šo zemi izmantot pēc saviem ieskatiem.

Pie kam konkrētajā lietā ir jāņem vērā Rīgas apgabaltiesas 2008.gada 21.maija spriedums lietā Nr.C30314805, CA-0104-08/5, ar kuru uzlikts par pienākumu dzīvokļa īpašnieku biedrībai /Nosaukums/ noslēgt ar /pers. A/ zemes nomas līgumu saskaņā ar prasības pieteikumam pievienotā līguma projekta nosacījumiem un piedzīt zemes nomas maksas parādu. Minētais spriedums ir stājies likumīgā spēkā un 2008.gada 25.novembrī ir izdots izpildu raksts. No minētā sprieduma motīvu daļas ir nepārprotami secināms, ka dzīvojamai mājai /adrese A/, piesaistāmais zemes gabals ir noteikts 2861 m2 platībā. Atzīstot, ka minētais spriedums ir attiecināms uz konkrētās lietas izskatīšanu, tiesa ņem vērā judikatūru, konkrēti, Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2016.gada 22.novembra spriedumā lietā SKC-226/2016 izteiktās atziņas. Augstākā tiesa atzina, ja spriedumā kā nomniece norādīta biedrība, tad tas negroza faktu, ka pēc likuma piespiedu noma pastāv starp zemes īpašnieku un ēkas īpašnieku, vēl jo vairāk, ar biedrību piespiedu nomas attiecības nodibinātas tieši tādēļ, ka tā ir persona, kurai dzīvokļu īpašnieki nodevuši attiecīgās dzīvojamās mājas pārvaldīšanas un apsaimniekošanas tiesības un pārvaldnieka uz pārvaldīšanas uzdevuma pamata iegūtas saistības attieksies uz ikvienu dzīvojamās mājas (dzīvokļa) īpašnieku, kuram ir pienākums uzdevuma izpildei nodrošināt nepieciešamo finansējumu neatkarīgi no tā, vai līgumu pārvaldnieks slēdz savā vārdā (īpašnieku kopības vietā) vai dzīvokļu īpašnieku vārdā kā pilnvarnieks (*sk. Civillietu departamenta paplašinātā sastāva 2016.gada 20.aprīļa sprieduma lietā Nr. SKC-5/2016 7.punktu)*.

Tiesa atzīst par nepamatotu atbildētājas pārstāves iebildumu, ka funkcionāli nepieciešamais zemes gabals nav noteikts, bet ir noteikts piesaistāmais zemes gabals dzīvojamās ēkas ierakstīšanai zemesgrāmatā, jo minētais apgalvojums ir pretrunā likumā "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" noteiktajam.

Saskaņā ar likuma "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 1.panta 16.punktu termins "dzīvojamās mājas sagatavošana privatizācijai" ir tiesisko un organizatoriski tehnisko darbību kopums, kas jāveic, lai noteiktu dzīvojamai mājai funkcionāli nepieciešamo zemes gabalu un reģistrētu šo māju vai māju un zemi zemesgrāmatā līdz dzīvojamās mājas privatizācijas uzsākšanai.

Tātad tiesa secina, ka likumdevējs bija skaidri noteicis, lai dzīvojamo māju varētu reģistrēt zemesgrāmatā, bija nepieciešams noteikt funkcionāli nepieciešamo zemes gabalu.

Konkrētajā gadījumā dzīvojamai mājai /adrese A/, funkcionāli nepieciešamais zemes gabals ir noteikts ar Rīgas pilsētas zemes komisijas 1998.gada 5.novembra lēmumu. Ar minēto lēmumu zemes komisija nolēma apstiprināt zemes gabala (kadastra Nr./numurs D/, kas izveidots apvienojot bijušo zemes gabalu 24.grupā, Nr.191, Nr.192, Nr.193 un Nr.194 daļas) /adrese A/, ar platību 3357 m2 zvērināta mērnieka /pers. D/ (licences Nr.94) izgatavoto zemes robežu plānu ēku un būvju īpašuma tiesību nostiprināšanai, norādot, ka uz minētā zemes gabala atrodas dzīvojamā ēka /adrese A/. Pēc 1998.gada 17.septembra un 2003.gada 1.aprīļa zemes robežu plāniem ir redzams, ka prasītājai pieder gruntsgabali A, B un C, kas veido kopsummu 2861 m2.

Iebilstot pret prasību, atbildētājas pārstāve vērsa tiesas uzmanību, ka Valsts zemes dienesta 2011.gada 8.jūnija informatīvajā vēstulē Nr.2-13-R/337-11 ir norāde, ka 1998.gada 17.septembra zemes robežu plānam ir informatīvs raksturs un Rīgas pilsētas zemes komisijas 1998.gada 5.novembra lēmuma 2.punktā ir norāde, ka lēmumā norādītā platība nav uzskatāma par zemes gabala lietojuma platību zemes nomas līguma slēgšanai.

Tiesa norāda, ka pierādījumi tiek vērtēti kopumā, nevienam pierādījumam nepiešķirot kādu īpašu, svarīgāku nozīmi attiecībā pret citiem. Atbildētājas pārstāves minētie rakstveida pierādījumi nevar ietekmēt tiesas konstatēto, ka dzīvojamo māju nevar nodot privatizācijai, kamēr nav noteikts tai funkcionāli nepieciešamais zemesgabals un ar citu tiesas spriedumu ir noteikts funkcionāli nepieciešamais zemes gabals 2861 m2 platībā.

Tāpat jāņem vērā, ka strīdus zemes vienība, ar kadastra Nr./numurs C/ir reģistrēta Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā, ko apliecina Valsts zemes dienesta informatīvās vēstules, t.sk., 2017.gada 15.augusta vēstule Nr.2-06-R/771, kā arī Rīgas pilsētas zemes komisijas 2017.gada 27.decembra vēstule Nr.ZK- 17-32ap apliecina, ka pēc prasītājas pārstāvja pieprasījuma par dzīvojamai mājai /adrese A/, piesaistītā zemesgabala platību zemes komisija sniedza atbildi, nosūtot Rīgas pilsētas zemes komisijas 1998.gada 5.novembra lēmuma Nr.41/8 kopiju.

Tiesa atzīst, ka iepriekš norādītais neatņem ēkas (būves) īpašniekam tiesības celt prasību, apstrīdot īpašuma uzturēšanai un normālai ekspluatācijai vajadzīgās zemes vienības platību, pamatojot savus iebildumus ar attiecīgiem pierādījumiem, piemēram, Valsts zemes dienesta atzinumu, sertificēta zemes ierīcības speciālista sagatavotu projektu u.tml. Tikai balstoties uz attiecīgiem pierādījumiem, tiesa varētu nonākt pie secinājuma, ka ēkas uzturēšanai un ekspluatācijai nav nepieciešams lietot zemi kādā tās daļā. Līdzīgs viedoklis ir pausts Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2018.gada 25.septembra sprieduma lietā Nr.C29850113 SKC-143/2018 10.3.punktā.

Līdz ar to, ņemot vērā spriedumā iepriekš konstatēto, tiesa atzīst, ka dzīvojamai mājai /adrese A/, ir noteikts funkcionāli nepieciešamais zemes gabals 2861 m2 platībā un minētā platība ir uzskatāma par dzīvojamās mājas nomas platību attiecībā uz prasītāju.Ņemot vērā, ka starp pusēm pastāvēja piespiedu zemes nomas attiecības uz likuma pamata, tiesa uzskata, ka atbildētājai ir pienākums maksāt zemes nomas maksu.

Tiesa uzskata par nepamatotiem atbildētājas iebildumus, ka prasībai ir iestājies Komerclikuma 406.pantā noteiktais noilgums.

Tiesa atzīst, ka Komerclikuma 406.panta noteikumi par noilgumu nav piemērojami izskatāmajā lietā, ņemot vērā, ka attiecības starp pusēm neizriet no komercdarījuma.

Atbilstoši Komerclikuma 388.pantam komercdarījumi ir komersanta tiesiskie darījumi, kas saistīti ar komercdarbību. Komercdarbība Komerclikuma 1.panta otrās daļas izpratnē ir atklāta saimnieciskā darbība, kuru savā vārdā peļņas gūšanas nolūkā veic komersants. Tādējādi, lai starp pusēm pastāvošās tiesiskās attiecības atzītu par komercdarījumu, jākonstatē, ka vismaz viens no darījuma dalībniekiem saskaņā ar Komerclikuma 1. panta pirmo daļu ir komersants, proti, komercreģistrā ierakstīta fiziska persona (individuāls komersants) vai komercsabiedrība (personālsabiedrība un kapitālsabiedrība).

Lietā nav strīda par to, ka prasītāja nav ierakstīta komercreģistrā kā komersants. Pie šādiemapstākļiem tiesa atzīst, ka nav pamata piemērot starp pusēm pastāvošajām attiecībām Komerclikuma normas.

Lietā pastāv strīds par piespiedu nomas maksājumu matemātisko aprēķinu.

Tiesa atzīst, ka nomas maksas maksājums ir aprēķināms proporcionāli dzīvokļa īpašumā ietilpstošajai kopīpašuma domājamai daļai, jo tas atbilst Dzīvokļa īpašuma likuma 13.panta pirmās daļas noteikumiem.

Tiesa konstatē, ka prasītājas aprēķins satur minēto sakarību, jo aprēķins ir veidots, rēķinot dzīvokļa īpašuma platības attiecību pret atsevišķo

īpašumu kopējo platību.

No zemesgrāmatu ierakstiem ir redzams, ka atbildētājai piederošā dzīvokļa īpašuma Nr./numurs/ sastāvā ietilpst 5567/282392 domājamās daļas no dzīvojamās mājas.

Prasītājas norādītā dzīvokļa platības procentuālā attiecība pret dzīvojamās mājas atsevišķo īpašumu kopējo platību ir vienāda ar dzīvokļa īpašumā ietilpstošas domājamās daļas no dzīvojamās mājas attiecību.

Ņemot vērā, ka atbildētāja neapstrīd prasītājas aprēķināto un likumā "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" noteikto zemes nomas procentuālo apmēru pa gadiem, tad tiesai to nav pamata apšaubīt. Ņemot vērā konstatēto, tiesa atzīst, ka par labu prasītājai no atbildētājas ir piedzenama zemes nomas maksa attiecībā uz dzīvokļa īpašumu Nr./numurs/, /adrese A/, par 2008.gadu (no 24.10.2008.) – 31,96 EUR; par 2009.gadu – 211,90 EUR; par 2010.gadu – 264,88 EUR; par 2011.gadu – 542,14 EUR, par 2012.gadu – 542,14 EUR; par 2013.gadu – 542,14 EUR; par 2014.gadu – 593,50 EUR; par 2015.gadu – 593,50 EUR; par 2016.gadu – 593,50 EUR; par 2017.gadu – 593,50 EUR; par 2018.gadu (no 01.01.2018.-01.02.2018.) – 43,36 EUR, kopā 4552,52 EUR.

Bez tam, prasītāja lūdz piedzīt no atbildētājas nekustamā īpašuma nodokļa kompensāciju 492,22 EUR apmērā, kam atbildētāja iebilst, jo pati prasītāja to nav apmaksājusi.

Tiesa atzīst, ka atbilstoši likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 54.panta otrai daļai (likuma redakcijās, kas bija spēkā no 2010.gada 1.janvāra līdz 2014.gada 31.decembrim), pārejas noteikumu 44. un 51.punktam, prasītāja kā zemes īpašniece pamatoti pieprasījusi no atbildētājas, kā privatizēto objektu īpašnieces, kompensēt viņai nekustamā īpašuma nodokļa par zemi maksājumu.

Tiesa atzīst atbildētājas iebildumus prasījumam par nekustamā īpašuma nodokļa kompensācijas piedziņu par nepamatotiem, jo, kā redzams no lietas materiālos esošajiem zvērinātas tiesu izpildītājas I.Krukas aprēķiniem un Rīgas domes Pašvaldības ieņēmumu pārvaldes informācijas, tad atbildīgā iestāde par minēto nodokļu iekasēšanu ir vērsusi no prasītājas piedziņu un tiesai nav pamata apšaubīt, ka izpilde ir notikusi, jo arī atbildētājas paskaidrojumos ir norādīts, ka piedziņa ir vērsta uz prasītājai piederējušo zemes nekustamo īpašumu.

Ņemot vērā, ka atbildētāja neiebilst pret pašu nekustamā īpašuma nodokļa kompensācijas apmēru, tad tiesai, saskaņā ar Civilprocesa likuma 96.panta piekto daļu, nav pamata to apšaubīt.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka prasība par nekustamā īpašuma nodokļa kompensācijas

piedziņu 492,22 EUR apmērā no atbildētājas ir pamatota un apmierināma.

Tāpat arī prasītāja lūdz piedzīt no atbildētājas nokavējuma procentus 1658,79 EUR apmērā.

Atbildētāja iebilst pret minēto prasījumu, norādot, ka prasītāja nav pierādījusi, ka atbildētāja lieto viņas zemi, ka zemes nomas līgums nav noslēgts, nav celta prasība par minēto attiecību noteikšanu ar tiesas spriedumu, nav pamata atzīt, ka atbildētāja ir parādā prasītājai, līdz ar to nav pamata maksāt nokavējuma procentus par neesošu parādu.

Augstākās tiesas praksē vairākkārt norādīts, ka, pastāvot piespiedu nomas tiesiskajām attiecībām, iztrūkst pušu labprātīgas vienošanās elements. Piespiedu nomas attiecībām ir tikai nosacītalīdzība ar līgumiskām attiecībām, jo būtībā šīs attiecības ir likumiskas (*sk. Augstākās tiesas Senāta 2009.gada 25.februāra spriedumu lietā Nr. SKC-71/2009, Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2016.gada 25.augusta spriedumu lietā Nr.SKC-104/2016, Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2016.gada 20.decembra spriedumu lietā Nr.SKC-349/2016, Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2017.gada 31.janvāra spriedums lietā Nr.SKC-4/2017*).

No Civillikuma 1759.panta 1.punkta izriet, ka nokavējuma procenti jāmaksā arī bez noteiktas norunas, uz likuma pamata, ja pieļauts samaksas nokavējums, kaut arī parāds pats par sevi būtu bezprocentīgs.

Tiesa atzīst, ka, lai varētu apmierināt prasību daļā par nokavējuma procentu piedziņu, prasītājai ir jāpierāda nokavējums.

Ņemot vērā, ka konkrētajā gadījumā atbildētāja nekad parādu nav atzinusi, jo primāri uzskata, ka prasītāja nav pierādījusi strīdus dzīvojamai mājai funkcionāli nepieciešamā zemes gabala platību, tad tiesas ieskatā prasītājai bija jāpierāda konkrētā parāda pieprasīšanu no atbildētājas par konkrēto periodu.

Tiesa atzīst, ka pie apstākļiem, kad nomas līgums pušu starpā nav noslēgts, ka prasītāja nav pierādījusi, ka atbildētāja ir bijusi informēta par katra mēneša zemes nomas maksas aprēķinu, ka ir brīdināta par konkrēto parādu, nosakot konkrētu termiņu parāda nomaksai, tad tiesai nav pamata atzīt, ka nomas maksājumiem ir iestājies nokavējums.

Pie šādiem apstākļiem tiesa atzīst, ka prasība par nokavējumu procentu piedziņu ir noraidāma, kā nepamatota.

Papildus zemes nomas maksai prasītāja ir lūgusi piedzīt no atbildētājas arī pievienotās vērtības nodokļa maksājumus kopā 956,03 EUR apmērā.

Tiesa atzīst, ka prasība šajā daļā nav pamatota un ir noraidāma, turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

Tā kā zemes nomas maksāšanas pienākums ir atbildētājai, kura ir daudzīvokļu dzīvojamās mājas dzīvokļa īpašniece, bet atbildētāja neveic saimniecisko darbību saistībā ar zemes nomu, tiesa atzīst, ka iznomātājam nav tiesību pievienotās vērtības nodokli, ja tas ir šī nodokļa maksātājs, saņemt papildus zemes nomas maksai, jo ar tiesību normās noteikto nomas maksas apmēru jau šis nodokļa maksājums iznomātājam tiek kompensēts.

Tiesa atzīst, ka atbildētājai nav pienākums atlīdzināt iznomātājam pievienotās vērtības nodokli, kas papildus aprēķināts tiesību normā noteiktajam nomas maksas apmēram.

Tiesa ņem vērā Augstākās tiesas Civillietu departamenta atziņas, kas izteiktas 2015.gada 28.decembra spriedumā lietā Nr.SKC-110/2015, un nostiprinātas tiesu praksē, proti, Civillietu departaments atzinis, ka "likumdevējs, nosakot likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 54.panta otrajā daļā zemes piespiedu nomas maksas procentuālu ierobežojumu gadījumā, ja puses nevar vienoties, gribējis no vienas puses panākt, lai zemes īpašnieks saņemtu likumā garantētu pietiekami augstu ienākumu no zemes gabala, kuru viņš nevar iznomāt citām personām, no otras puses noteicis veidu, kādā privatizēto dzīvokļu īpašnieki pasargāti no nesamērīgiem daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas uzturēšanas izdevumiem un nodokļu sloga, tādējādi līdzsvarojot zemes īpašnieku un šo nomnieku intereses. Turklāt likumdevējs, ierobežojot nomas maksu, iznomātājam nav paredzējis izdevīgākus noteikumus (nav atrunājis PVN piemērošanu, kā tas tika noteikts ar pienākumu kompensēt zemes īpašniekam nekustamā īpašuma nodokļa maksājumu)."

Spriedumā par pamatotu atzīts arguments, ka "privatizēto daudzdzīvokļu dzīvojamo māju dzīvokļīpašnieki, kuru īpašums atrodas uz citai personai piederošas zemes un kuri ir spiesti maksāt nomu, var tiesiski paļauties uz likumā noteiktu nomas maksas maksimālo apmēru. [..] likums „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" konkrētajā gadījumā ir speciālais likums, kurā reglamentēta nomas maksas noteikšana, pastāvot zemes piespiedu nomas attiecībām, pie nosacījuma, ja puses par to nevienojas. Ja likumdevējs būtu vēlējies paredzēt, ka zemes īpašniekam jākompensē PVN, tas būtu noteikts speciālajās tiesību normās, līdzīgi kā tas zināmu laiku bija attiecībā uz nekustamā īpašuma nodokļa kompensēšanu. Tādējādi likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 2.panta septītajā daļā noteiktais, ka pakalpojuma vērtībā iekļaujamas visas izmaksas, kā arī visi nodokļi un citi obligātie maksājumi, kas saistīti ar šā pakalpojuma sniegšanu, izņemot pievienotās vērtības nodokli, Civillietu departamenta ieskatā, neizmaina privatizēto dzīvokļu īpašnieku ar likumu noteikto tiesisko aizsardzību maksāt nomas maksu, kuras procentuālais apmērs no zemes kadastrālās vērtības arī faktiski kompensē PVN zemes īpašniekam, jo likumdevējs nav sniedzis citu regulējumu par PVN starp zemes īpašnieku un privatizēto dzīvokļu īpašniekiem uz likuma pamata izveidojušās zemes piespiedu nomas attiecībās."

Tādējādi, tiesa atzīst, ka prasītājas izdevumi pievienotās vērtības nodokļa veidā par zemes nomu nav atzīstami par tādiem izdevumiem, kuri

kompensējami papildus nomas maksai, kura pieprasīta atbilstoši tiesību normā noteiktajai likmei. Bez tam, Civilprocesa likuma 5.panta sestā daļa nosaka, ka piemērojot tiesību normas, tiesa ņem vērā judikatūru.

Tiesa pievienojas judikatūrā izteiktajām atziņām, ka zemes piespiedu nomas maksas apmērs, ievērojot šo attiecību izņēmuma rakstura juridisko dabu, nav padarīts par atkarīgu no tā, vai pēc īpašuma reformas zemes īpašnieks kļūst vai nekļūst par pievienotās vērtības nodokļa maksātāju un vai nākamais zemes īpašnieks ir vai nav šī nodokļa maksātājs. Līdz ar to ēkas īpašniekam nav jāmaksā pievienotās vērtības nodoklis papildus tiesas noteiktajai nomas maksai (*sk. Augstākās tiesas Civillietudepartamenta 2018.gada 27.jūnija spriedums lietā Nr.C39102313, SKC-5/2018*).

Tiesa uzskata, ka ir pamats piemērot izskatāmajā lietā Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2018.gada 27.jūnija sprieduma lietā Nr.C39102313, SKC-5/2018 izteiktās atziņas par pievienotās vērtības nodokļa piemērošanu nomas maksai, kas izriet no piespiedu zemes nomas tiesiskajām attiecībām, ņemot vērā, ka izskatāmajā lietā lietas apstākļi daļā par pievienotās vērtības nodokļa piemērošanu zemes nomas maksai ir analogi.

Tiesa pievienojas Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņai, ka no Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasībā detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu (61.punkts 1994.gada 19.aprīļa spriedumā "Van de Hurk v The Netherlands" (iesnieguma Nr.16034/90)); Tiesnešiem ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu; Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (*Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986.gada 13.oktobra lēmums lietā 10153/82Austria*). Līdz ar to tiesa, balstoties uz procesuālās ekonomijas principu, nevērtē citus prasības pieteikumā un paskaidrojumos ietvertos argumentus, jo tiem nav juridiskas nozīmes un tie nevar ietekmēt tiesas nolēmumu. Šādos apstākļos tiesa atzīst, ka prasītājas prasība apmierināma daļēji un no atbildētājas prasītājas labā piedzenama zemes nomas maksa 4552,52 EUR apmērā un nekustamā īpašuma nodokļa kompensācijas parāds 492,22 EUR.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 140.panta sestajai daļai, daļēji atceļams prasības nodrošinājums atbilstoši apmierinātajam prasības apmēram 5044,74 EUR, tas ir, par 2614,82.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 195.panta noteikumiem prasītājai ir tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles dienai) saņemt no atbildētājas procentus, minot arī to apmēru. Tiesa atzīst, ka prasītājai saskaņā ar Civilprocesa likuma 195.pantu nosakāmas tiesības par laiku no sprieduma spēkā stāšanās dienas līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos procentus – sešus procentus no simta gadā no piedzītās, bet vēl nesamaksātās parāda summas, tas ir, no 4552,52 EUR.

Civilprocesa likuma 41.panta pirmā daļa noteic, ka pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus. Ja prasība apmierināta daļēji, šajā pantā norādītās summas piespriež prasītājam proporcionāli tiesas apmierināto prasījumu apmēram, bet atbildētājam – proporcionāli tai prasījumu daļai, kurā prasība noraidīta.

Prasītāja atbilstoši 2018.gada 6.decembra prasības grozījumiem ir cēlusi prasību par summas 7659,56 EUR apmērā piedziņu no atbildētājas, līdz ar to par šādu prasību maksājama valsts nodeva 537,46 EUR apmērā.

Prasība apmierināta daļēji 5044,74 EUR apmērā.

Atbildētājas pilnvarotā pārstāve tiesas debašu noslēgumā pieminēja, ka lietā kā trešā persona bija jāpieaicina /pers. K/ un /pers. L/, kuriem līdz mūža galam nostiprināta dzīvokļa tiesība uz atbildētājai piederošo dzīvokli un bez kuru atļaujas atbildētāja dzīvokli nedrīkst atsavināt un apgrūtināt ar lietu tiesībām.

Tiesai atbildētāja neizteica lūgumu šīs personas pieaicināt lietā kā trešās personas unn tiesa pēc savas iniciatīvas arī to nevar darīt saskaņā ar Civilprocesa likumā noteikto.

Tiesa uzskata, ka atbildētāja nerīkojas labā ticībā atbilstoši Civillikuma 1. Pantā noteiktajam, jo par /pers. K/ un /pers. L/ paziņoja tikai tiesas debašu noslēgumā.

Papildus tam, ar tiesas spriedumu tiek piedzīt parāds par zemes nomu un atbildētājas īpašums netiek apgrūtināts ar lietu tiesībām, netiek atsavināts, ieķīlāts, iznomāts vai izīrēts.

Tiesa uzskata, ja atbildētāja domāja, ka lietā kā trešās personas bija jāpieaicina /pers. K/ un /pers. L/, kuriem nostiprināta dzīvokļa tiesība, tad tai tas bija jālūdz tiesai, bet viņa to neizdarīja.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo un otro daļu no atbildētājas prasītājas labā proporcionāli apmierinātā prasījuma apmēram piedzenami tiesas izdevumi – par valsts nodevas samaksu iesniedzot prasību tiesā, t.i., 354,02 EUR, izdevumi par valsts nodevas samaksu par prasības nodrošinājumu 71,14 EUR apmērā, kā arī saskaņā ar Civilprocesa likuma 39.pantu, ar prasības pieteikuma un tiesas paziņojumu izsniegšanu saistītie izdevumi 3,20 EUR apmērā, kopā 428,36 EUR apmērā.

Lietā ir iesniegts zvērinātā advokāta E.Baļķena orderis. Prasītāja tiesai ir iesniegusi zvērinātā advokāta Erlenda Baļķena izrakstīto rēķinu par summu 689,70 EUR. Prasības pieteikumu, tā grozījumus ir parakstījis zvērināts advokāts Erlends Baļķens. Erlends Baļķens ir piedalījies lietas izskatīšanā tiesas sēdēs.

Civilprocesa likuma 44.panta pirmā[1] daļa noteic, ka par šā panta pirmās daļas 1.punktā minēto atlīdzināmo izdevumu faktisko apmēru uzskata gan izdevumus, kuri jau ir samaksāti, gan izdevumus, par kuriem saskaņā ar advokāta un puses vienošanos par juridiskās palīdzības sniegšanu ir izrakstīts rēķins.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 44.panta pirmās daļas 1.punkta a) apakšpunktu izdevumi advokāta palīdzības samaksai prasībās, kurām ir mantisks raksturs un kurās prasības summa nepārsniedz 8500 EUR, ir atlīdzināmi to faktiskajā apmērā, tomēr ne vairāk par 30 procentiem no prasījumu apmierinātās daļas. Savukārt minētā panta ceturtā daļa noteic, ka, ja prasība izskatīta tikai pirmās instances tiesā, atlīdzināmie izdevumi advokāta palīdzības samaksai nedrīkst pārsniegt 50 procentus, no šā panta pirmajā daļā noteiktā maksimālā atlīdzības apmēra.

Apmierinātā prasības summa izskatāmajā prasībā ir 5044,74 EUR , līdz ar to 30% no prasījuma apmierinātās daļas ir 1513,42 EUR apmērā, kas ir maksimālā summa, ko šajā lietā tiesa var piedzīt advokāta palīdzības samaksai. Taču, ņemot vērā, ka prasība izskatīta tikai pirmās instances tiesā, advokāta palīdzības samaksa nedrīkst pārsniegt 50% apmērā no summas 1513,42 EUR, līdz ar to no atbildētājas piedzenami ar lietas vešanu saistītie izdevumi 689,70 EUR apmērā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1] pantu, atbildētājai nosakāms sprieduma labprātīgas izpildes termiņš 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz iepriekš minēto un, vadoties no Civilprocesa likuma 8., 41., 44., 92.-97., 190.-195., 204.[1] pantu, tiesa

n o s p r i e d a:

/pers. A/ prasību pret /pers. B/ par zemes nomas maksas parāda, nekustamā īpašuma nodokļa kompensācijas, pievienotās vērtības nodokļa un nokavējuma procentu parāda piedziņu apmierināt daļēji.

Piedzīt no /pers. B/, personas kods /personas kods B/, par labu /pers. A/, personas kods /personas kods A/, zemes nomas maksas parādu 4552,52 EUR, nekustamā īpašuma nodokļa kompensāciju 492,22 EUR, tiesas izdevumus 428,36 EUR un ar lietas vešanu saistītos izdevumus 689,70 EUR, kopā 6162,80 EUR (seši tūkstoši viens simts sešdesmit divi *euro* un 80 centi). Samaksa veicama /pers. A/, personas kods /personas kods A/, kontā /konta numurs/, AS "SEB banka".

Noteikt /pers.A/ tiesības līdz sprieduma izpildei (izsoles dienai) saņemt no /pers. B/, personas kods /personas kods B/, likumiskos 6% gadā no piespriestās, bet nenomaksātās pamatparāda summas (4552,52 EUR), procentu pieaugumam apstājoties, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedzis pamatparādu.

Noraidīt /pers. A/ prasību pret /pers. B/ daļā par nokavējuma procentu 1658,79 EUR apmērā piedziņu un pievienotās vērtības nodokļa 956,03 EUR apmērā piedziņu.

Grozīt 2019.gada 20.februāra Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesas tiesneša lēmumā norādīto prasības summu 7659,56 EUR (septiņi tūkstoši seši simti piecdesmit deviņi *euro* un 56 centi) uz 5044,74 EUR (pieci tūkstoši četrdesmit četri *euro* un 74 centi), nosakot, ka Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas Zemesgrāmatu nodaļas Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr.15084-31, ķīlas tiesību atzīme reģistrējama 5044,74 EUR (pieci tūkstoši četrdesmit četri *euro* un 74 centi) apmērā uz /pers. B/, personas kods /personas kods B/, piederošo nekusto īpašumu - kadastra Nr./numurs E/, /adrese B/, par labu /pers. A/, personas kods /personas kods A/.

Noteikt /pers.B/, personas kods /personas kods B/, termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt 20 (divdesmit) dienu laikā Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijai, iesniedzot apelācijas sūdzību Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā.

Pilns spriedums sastādīts 2019.gada 6.septembrī.

Tiesnesis J.Stūrmanis